

Efter disse finansielle Betragtninger er der nogle enkelte Ting, jeg gerne vil berøre. Det kan jo se lidt mærkeligt ud, at jeg gør dette efter at have raadet til Sparsommelighed, men jeg bemærker, at det maa være en Sparsommelighed, som er forsvarlig; videre kan man ikke gaa. Jeg har ved tidligere Finanslovbehandlinger bemærket, at Banegaardsforholdene i Næstved ere overordentlig vanskelige. Jeg har tidligere rettet Henvendelse til den daværende Minister for offentlige Arbejder om en Forbedring af dem, men der blev ikke den Gang taget Hensyn dertil; nu har jo Ministeriet skiftet Chef, og maaske den nuværende Minister for offentlige Arbejder vil laane disse Henvendelser villigere Øren. Sagen er jo den, at Næstved Station befærdes af omkring 50 Tog daglig; den er Endestation for Slagelse- og Præstø-Banerne og er saaledes bleven et stort Knudepunkt, og det bevirker, at paa adskillige Tider af Dagen løber der endog saa 3 Tog ind paa omtrent samme Tid. Der er derfor for Passagererne stor Fare forbundet med denne Løben over Skinnerne, som det næsten ikke er muligt for Personalet at afværge, og det er højt mærkeligt, at den ikke allerede har kostet Menneskeliv. Dette kan kun afhjælpes ved en Tunnel, og en saadan er der stor Trang til; men jeg kan godt forstaa, at saaledes som Forholdene ere, er et saa kostbart Foretagende maaske ikke realisabelt lige i Øjeblikket. Men der er en anden Ting, som kunde gøres for en ganske billig Penge, og som jeg vil bede den højtærede Minister tage under Overvejelse, og det er, at der kunde bygges, helst to, men i alt Fald een Overgangsbro over Jernbaneløbet, som den Masse Beboere, der bor paa den anden Side af Banegaarden, kunde passere uden at være nødt til i Løbet af Dagen at vente en ganske betydelig Tid ikke alene som Følge af de Tog, som gaa ind og ud, men ogsaa fordi Afstanden mellem Overgangene over Jernbanen og Terrainet er saa kneben eller rettere sagt flyder ud i hinanden, saaledes at enhver Rangement stopper Trafikken. Det er derfor højt nødvendigt, at der bliver gjort noget. Kommunen kan ikke gøre det; den er overbebyrdet og ser sig ikke i Stand til at gøre noget; men hele Sagen drejer sig jo kun om lidt, og det, der foranlediger det, er jo heldigvis, kan man sige, den stærkt forøgede Trafik, der er kommen til Stationen, saa at man saa at sige maa rangere hele Dagen igennem, hvilket er til stor Gene.

Forrige Aar berørte jeg et Forhold, som var ret uheldigt. Det var under Behandlingen af Lønningslovene, at jeg henvendte mig til den daværende Finansminister, den ærede Folketingsmand fra Ringkøbing (J. C. Christensen), om at faa en Forandring i de ret uheldige Bestemmelser, som findes i en gammel Forordning af 1797 vedrørende Toldbodtiden i Provinserne. Denne Forordning bestemmer, at Toldbodtiden skal vare fra Solens Opgang til dens Nedgang, men det er jo noget, som slet ikke passer til vore nuværende Arbejdsforhold. Jeg henstillede da til den højtærede daværende Finansminister at bringe Ordningen i Samklang med den Arbejdstid, som findes i de andre Etater, der ere ligestillede med Toldvæsenet med Hensyn til Lønninger. Den højtærede Minister lovede den Gang at tage Forholdet under Overvejelse — det kom endog saa to Gange frem i Fjor dels gennem Andragende, dels gennem Finanslovbehandlingen —, han erkendte, at det var uheldigt, og lovede at søge det rettet. Jeg vil forny denne Anmodning til den nuværende Finansminister om at tage Sagen under Overvejelse. Oplysninger om, hvorledes det forholder sig, ville jo findes i Andragendet fra Provinshandelsforeningernes Fællesrepræsentation. Jeg vil bede den højtærede Finansminister i Forbindelse med Ministeren for Handel og Søfart, der særlig vil varetage de Interesser, som berøre disse Stænder, om, at der maa ske en Forandring i saa Henseende.

Der er et lille Punkt, som det undrer mig ikke at have fundet paa Finansloven til tredie Behandling. Det er et ubetydeligt Beløb til Embedslægerne, 10 Fysici og godt 100 Distriktslæger. Sagen har været for i Medicinalkommissionen, og det er fra alle Sider erkendt, at som Forholdene ere nu, ere disse Lønninger i den Grad tarvelige, at de slet ikke passe til Tiden. Man ønskede derfor, indtil Medicinalkommissionens Arbejde var endt, at disse Læger maatte faa et midlertidigt Tillæg; det, det drejer sig om, er maaske 30—35,000 Kr. til dem alle, og jeg mener, at det er kun et lille Beløb. Det er mig bekendt, at Kommissionens Formand har henvendt sig, jeg tror skriftlig, til Justitsministeren og i alt Fald mundtlig til Formanden for Finansudvalget i Folketinget, men man har ikke senere hørt noget om det. Selvfølgelig er der jo ikke Tale om, at denne Sag nu kan komme frem paa Finansloven; jeg vil dog gerne anmode den højtærede Justitsminister om ikke at tabe den af Sigte.